

Zo série článkov: Telesný a duchovný človek.

Z Biblie, zo správy o stvorení vieme, že človek bol stvorený: „*A Boh stvoril človeka na svoj obraz, na obraz Boží ho stvoril, mužské a ženské pohlavie ich stvoril*“ (1. Mojžišova 2:7) a tiež to, ako bol stvorený: „*A Hospodin Boh utvoril Adama, človeka, vezmúc prach zo zeme a vdýchol do jeho nozdier dych života, a človek sa stal živou dušou*“ (1. Mojžišova 2:7). Po páde, ako uvádza Biblia, Adam splodil synov a dcéry na svoj obraz: „*Adam žil sto tridsať rokov a splodil syna na svoju podobu a podľa svojho obrazu a nazval jeho meno Set. ...a splodil synov a dcéry.*“ (1. Mojžišova 5:3-4).

Na počiatku Boh sformoval *postavu človeka* (telo) z prachu zeme a do takto sformovaného tela, do jeho nozdier, vdýchol svoj dych, ktorý je nazvaný dychom života. Keď sa Boží dych života dostal do vnútra postavy sformovanej z prachu, do tela, ostal v ňom a stal sa ľudským duchom, stal sa zdrojom *ľudského života* (zdrojom života človeka). Keď sa *ch života* , už ako *ľudský duch* , dostal do styku (skontaktoval sa) s ľudským telom, vznikla duša = človek = živá duša = živá osoba so svojím vlastným vedomím.

Takto vieme, že človek je trojzložková bytosť, a tiež to, ako vznikli jednotlivé zložky. Dych života pochádza od Stvoriteľa, nezamieňajme však *dych života* a ani *ľudského ducha*, so Svätým Duchom. Medzi nimi je rozdiel (pozri Rímskym 8:16).

Duša je výsledok zjednotenia (skontaktovania, spojenia) ducha a tela. Telo bolo mŕtve (neživé), ale keď sa stretlo s ľudským duchom vznikla tretia veličina, duša [„*Duch je, ktorý oživuje...*“ (Ján 6:63)]. Tak tomu bolo aj v situáciách, kedy telo už bolo mŕtve, ale Ježiš Kristus prinavrátil ducha človeka späť do mŕtveho, už neživého tela. Pozri vzkriesenie Lazara, Jairovej dcéry, a iné situácie. Rovnako aj oživenie iných zomrelých skrze prorokov, alebo učeníkov (napr. Dorkas). Pozri tiež Skutky 12:10.].

Duša je sídlom osobnosti človeka a umožňuje mu samostatnú existenciu. Duša je vlastne to, o čom hovoríme, keď hovoríme o človekovi ako o osobnosti. Boh charakterizuje človeka jeho dušou, lebo charakteristické rysy človeka sú v jeho duši. Človek nie je len telo, a nie je len telo s dychom života (ľudským duchom), ale stal sa živou dušou. Preto sa v Biblii človek často nenazýva/neoznačuje človekom, ale dušou. Dôvodom toho je, že človek je súdený podľa svojej duše. Duša predstavuje, reprezentuje, človeka ako osobnosť.

Ľudským duch sa spojuje (kontaktuje, komunikuje) s telom, prostredníctvom duše. Z Písma rozumieme, že duša je identická so životom. Život ducha a tela je vyjadrený (zviditeľnený) v prejavoch duše. Telo je vzaté zo zeme, duch pochádza od Boha a duša vzniká spojením týchto dvoch častí. Watchman Nee poukazuje na to, že Boží dych, vytvárajúci nášho ducha, síce prichádza od Boha, ale nie je Božou podstatou. Boží dych, ktorý bol človeku vdýchnutý, nie je rovnakej kvality ako Boží Duch spôsobujúci v nás znovuzrodenie. Duch (ľudský duch) nie je život samotného Boha, je to len dych Všemohúceho, ktorý koná to, že oživuje postavu

sformovanú z prachu zeme: „...*dych Všemohúceho (ktorý) mi dal život.*“ (Jób 33:4). Dych Všemohúceho nie je vstup nestvoreného Božieho života do človeka. Večný život, nestvorený život samotného Boha, dostávame až pri svojom znovuzrození. V znovuzrození dostávame vlastného Božieho ducha, nielen dych života. Boží dych, dávajúci nám ducha a život, je hebrejsky *nefeš*, zatiaľ čo Boží Duch je *rauch* (alebo grécky: *pneuma*).

Slovo „života“ vo výraze „dych života“ je *chaj* a je to množné číslo. Boží dych vytvára dva životy: *duchovný život a duševný život* (pozri v článku [Život duše](#))

). Dôležité je, uvedomiť si to už tu. To znamená, že keď Boží dych života vstúpil do ľudského tela (postavy sformovanej z prachu zeme), stal sa duchom (ľudským duchom). Zároveň tým, že sa tento duch dostal do styku s telom, vznikla duša. (Ľudský duch a duša sú nerozlučiteľne spojené – po smrti odchádza z tela duch spolu s dušou – odchádza vnútorný človek ako osobnosť.) Z týchto dvoch zložiek, zdrojov, (ducha a duše) pramení dvojaký život vo vnútri nás – duchovný a duševný (treba ich rozlišovať).

Telo bez ducha bolo (a aj je) mŕtve, ale keď sa dostalo do kontaktu s duchom, vznikla duša – človek sa stal živou dušou. Duch a telo boli dvoma samostatnými prvkami, ale keď sa spojili, vznikla „zlúčenina“ - živá duša. Duša je nezávislým a samostatným prvkom tak, ako sú nimi duch a telo a pritom je „spojovacím“ článkom medzi duchom a telom. Môžeme povedať aj tak, že duch a telo sú včlenené (akoby zaklínené/vklínené) do duše.

V duši je orgánom slobodnej vôle, teda je to duša, ktorá má slobodnú vôľu. Ak chce poslúchať Boha, urobí ducha pánom všetkého. Môže však ducha potlačiť a vziať si za svojho pána nejakú inú zložku podľa svojej vôle. V tomto živote človeka charakterizuje jeho duša, ale v budúcom živote a vo vzkriesení, charakteristikou človeka bude jeho duch: „*seje sa duševné telo zmyselné, vstane duchovné telo. (Ak) je duševné telo, je i duchovné telo*“. (1. Korinským 15:44).

To čo je povedané v správe o stvorení, že človek sa stal živou bytosťou = živou dušou, znamená, že duch, duša a telo napriek svojej rozdielnosti, tvoria jeden celok. Pred pádom človeka do hriechu všetky časti ľudskej bytosti boli nepoškvrnené a neporušené a boli navzájom v plnom súlade. Pred tým ako Adam padol, jeho duch a telo neboli každý deň vo vzájomnom rozpore, ako je tomu dnes v nás. Navzájom sa prelínali. Duša slúžila ako spojovací článok medzi duchom a telom. Celý človek, tak ako bol stvorený, bol dobrý.

Vytvorené dňa: 20. mája 2013.

Upravené dňa: 25. júna 2013.

Späť na sériu článkov [Telesný a duchovný človek](#)